

Hồi 70

Một Cục Hình Thảm Tuyệt Nhân Hoàn

Dư Bình nhảy vọt ra ngoài sảnh đường liền bị bọn kiếm sĩ áo gấm vung kiếm ra. Gã đành phải hạ xuống đất. Gã băng mình đi lần thứ hai cũng bị xua trở lại.

Dường như bọn kiếm sĩ áo gấm đã vâng mệnh chủ nhân chỉ ngăn trở gã chứ không hạ sát. Chấn được gã rồi, chúng lại lui về đứng nguyên vị.

Lục Tú Trinh cổ tay bị nắm chặt. Mặt mày xám như tro tàn, mặt thét lên:

- Tây Môn Tung! Người định làm gì ta?

Tây Môn Tung đáp bằng một giọng trầm trầm:

- Chẳng làm gì cả.

Hắn nói xong quay ra phía ngoài thét lớn:

- Dư Bình! Mi dám kháng mạng thật ư?

Dư Bình toàn thân run lên. Gã lại băng mình đi lần thứ ba...

- Bắt lấy nó.

Làn kiếm quang vừa lóe lên, tiếp theo là tiếng rên ư ử. Dư Bình đã bị hai tên kiếm sĩ áo gấm nắm lấy hai tay.

Tây Môn Tung lại cầm chén rượu đã rót sẵn đưa kề vào miệng Lục Tú Trinh xướng giọng:

- Uống đi!

Lục Tú Trinh uống vào rồi hắn học nói:

- Tây Môn Tung! Ta có làm quỷ cũng không tha mi!

Tây Môn Tung cười khẩy đáp:

- Ta đã bảo đây không phải là thuốc độc. Mi không chết được đâu. Ta làm thế này há chẳng là làm phúc cho cặp trai gái chó má như bọn mi ư? Ta cho mi hay là mi sẽ được nếm mùi vị phong lưu tức khắc.

Lục Tú Trinh cố sức cự quạ, nhưng chỉ như con chuồn chuồn lay cột đá, mặt lớn tiếng thóa mạ:

- Tây Môn Tung! Nếu không có ta thì thằng quỷ sứ làm gì được có ngày nay?

- Câm miệng ngay! Sắp đồ hình cụ ra đây!

Lập tức bốn tên chấp sự mặc áo gấm đỏ khiêng hai cái giá gỗ ra đặt giữa sân.

Tây Môn Tung vung tay một cái, liệng Lục Tú Trinh như một trái cầu ra ngoài sân. Hai tên chấp sự liền bắt lấy cột mục vào giá gỗ. Hai tên khác đồng thời cột Dư Bình vào cái giá kia. Hai bên đối diện nhau, cách chừng một trượng.

Dư Bình gầm lên:

- Tây Môn Tung! Ngày mặt kiếp của mi cũng không xa đâu!

Tây Môn Tung vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Hắn vẫy tay một cái.

Hai tên chấp sự liền nhét hai khúc gỗ vào miệng Dư Bình và Lục Tú Trinh.

Hai người muốn thóa mạ mà không thốt ra lời được, chỉ ú ớ trong miệng. Sắc mặt hai người trông ghê gớm như quỷ sứ.

Thiếu phụ kia ngồi bồi tiệc nhoẻn một nụ cười yêu quái nói:

- Bảo chúa! Thiếp mời bảo chúa một chén.

Hai người nhìn nhau. Tây Môn Tung bây giờ lộ vẻ hung tàn, những nét oai nghiêm trang trọng mất hết, tưởng chừng như đã biến thành người khác. Hắn quát lên:

- Lột áo ra!

Soạt, soạt mấy tiếng! Lục Tú Trinh và Dư Bình bị lột trần như nhộng.

Dư Bình cúi đầu xuống ủ rũ như con cừu sắp bị cắt tiết.

Lục Tú Trinh mắt trợn tròn xoe rách cả mí ra. Khóe mắt chảy máu đỏ lòm. Da thịt mục trắng như ngọc. Hai trái núi trước ngực nhô lên. Bao nhiêu chỗ huyền diệu để lộ hết ra.

Con yêu phụ trong sảnh đường thấy thế không khỏi thẹn đỏ mặt lên.

Cam Đường nấp trong bóng tối trông rõ hết mọi sự, chàng không dám nhìn nữa. Chàng lẩm bẩm:

- Cứ tình hình này mà xét đoán thì chắc là tên võ sĩ Dư Bình cùng Lục Tú Trinh đã tư thông với nhau, nên Tây Môn Tung mới dùng thủ đoạn tàn khốc đối phó với chúng. Mục Lục Tú Trinh đã làm kế thất Võ Thánh. Sau vụ huyết kiếp Thánh Thành không hiểu sao mục lại thoát chết đến làm tình nhân Tây Môn Tung và giúp việc cho hắn?

Kể về thế, mục đã là sư muội Tây Môn Tung thì đáng lý ra hắn không nên đối xử cách này với mục mới phải. Vụ này có lẽ là Tây Môn Tung căm tức môn hạ đã cấm sừng lên đầu hắn.

Trong sảnh đường Tây Môn Tung cùng người đàn bà kia vẫn thản nhiên ngồi đối ẩm.

Ngoài sân mười tám tên kiếm sĩ áo gấm đều đứng ngay như phỗng đá.

Bốn tên chấp sự đứng hai bên tả hữu trông hung dữ như bọn ác quỷ dưới điện Sum La.

Không trường bao phủ một làn không khí tịch mịch, chết chóc.

Mục đích Cam Đường tới đây là điều tra vụ Hoàng Vạn Thông, đệ tử phái Thiên Tuyệt bị hạ sát. Chàng không muốn nhìn màn kịch xấu xa này nữa. Nhất là Lục Tú Trinh mà trước kia chàng vẫn kêu bằng kế mẫu không khỏi làm cho chàng cảm khái muôn phần.

Giữa lúc ấy trong không trường đã có sự biến đổi. Thoạt tiên là những tiếng ú ớ của Dư Bình. Trán gã nổi gân xanh, hai mắt đỏ như máu. Mồ hôi thoát ra đầm đìa. Người gã cố sức giãy giụa...

Tiếp theo là Lục Tú Trinh rên lên mấy tiếng ư ử. Mặt mày đỏ như gấc. Tắm thân mày đầy vẻ khiêu gợi cũng đang nhúc nhích.

Cam Đường vô tình để mắt đến hạ thể hai người. Mặt chàng nóng bừng, trái tim đập mạnh, máu trong huyết quản chạy rần rần. Bây giờ chàng mới tỉnh ngộ là Tây Môn Tung đã cho Lục Tú Trinh và Dư Bình uống một thứ thuốc động tình mãnh liệt rất bá đạo. Không thể thì hai người đã đến lúc sinh tử tối hậu mà còn lộ ra những thú tính khó coi kia. Thảo nào Tây Môn Tung vừa bảo Lục Tú Trinh:

- “Rồi mi sẽ được nếm mùi phong lưu”.

Thiệt là một thủ đoạn tàn nhẫn, thâm độc!

Hai người bị lửa dục đốt cháy tâm can, rên lên không ngớt tựa hồ như những con dã thú hộc lên lúc sắp chết.

Tây Môn Tung cùng thiếu phụ kia song song ra đứng trước thềm, thản nhiên nhìn tấm kịch bỉ ổi này.

Sau một lúc lâu, miệng mũi Lục Tú Trinh và Dư Bình đều ứa máu ra. Thủ đoạn tàn ngược này còn thảm hại hơn cả những thứ hình pháp khốc liệt nhất.

Hai người không rên lên được nữa mà chỉ còn thở hồng hộc.

Tây Môn Tung đưa tay ra hiệu cho hai tên đệ tử chấp hình.

Hai tên đều cầm lưỡi đao nhọn chia nhau ra đứng bên Lục Tú Trinh và Dư Bình.

Hai tên chấp hình khác mỗi tên cầm một chiếc thùng gỗ có vòi dài.

Lưỡi đao vừa giơ lên, làn da trắng bóng đã nhuộm máu đào. Hai tên cầm thùng có vòi dài tưới nước lên người hai phạm nhân.

Phạm nhân cố bật lên tiếng hét khùng khiếp.

Xem thế là đủ biết trong thùng gỗ này đựng một thứ nước cường toan đổ vào vết thương làm cho họ đau xót vô cùng.

Hai tên chấp sự cầm đao tiếp tục khoét vào mọi chỗ trong người phạm nhân.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả đôi biến thành hai người máu cực kỳ ghê rợn, thê thảm.

Tây Môn Tung lại sai hai gã hán tử áo đen phun nước lạnh vào mặt Lục Tú Trinh và Dư Bình cho tỉnh lại. Hai người lại hoàn hồn nhưng không cất đầu lên được nữa, xem chừng sắp chết đến nơi rồi.

Tây Môn Tung trở vào Lục Tú Trinh nói:

- Mở miệng cho mụ.

Một tên thủ hạ rút khúc gỗ ở trong miệng Lục Tú Trinh ra đập vào ngón tay mụ.

Lục Tú Trinh đột nhiên ngừng đầu lên. Con người xinh đẹp mê hồn bây giờ không còn là hình người nữa. Trông mụ dữ như quỷ sứ khiến ai cũng phải run sợ.

Tây Môn Tung dần giọng hỏi:

- Con tiện nhân kia! Ta nghĩ tình mi cùng trong môn phái nên để cho mi có di ngôn thì nói ra.

Lục Tú Trinh máy môi một lúc rồi nghiêng răng nói:

- Tây Môn Tung! Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương còn sống ở thế gian. Cam Đường cũng chưa chết đâu. Mi sẽ chẳng thể yên lành được!

Tây Môn Tung quát lên:

- Câm miệng ngay!

Cam Đường nghe Lục Tú Trinh nói vậy tưởng chừng như sét đánh. Tai chàng ù đi. Chàng tự hỏi:

- Mụ nói vậy là có ý gì? Mụ nói đến mẫu thân và ta để làm chi?

Chàng không tài nào nghĩ ra được, nhưng chàng chắc rằng trong vụ này có điều khuất khúc.

Tên thủ hạ lại nhét khúc gỗ vào miệng Lục Tú Trinh.

Tây Môn Tung khoa tay ra lệnh:

- Hành hình!

Đao phủ khoa đao lên!...

Cam Đường lo thềm trong bụng:

- Không thể để Lục Tú Trinh chết được.

Chàng vọt vào trong trường. Mấy tiếng rú khủng khiếp vang lên. Bốn tên đao phủ đã chết lăn ra.

Cam Đường đứng sững như núi, nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Tung.

- Thằng lỏi kia!

Mấy tiếng quát vang như sấm! Đồng thời những thanh trường kiếm đâm vào Cam Đường nhanh như gió.

Lại mấy tiếng rú rùng rợn. Mấy tên kiếm thủ bị Cam Đường vung tay một cái. Chàng lão đảo người đi lùi lại.

Tây Môn Tung kinh hãi thất sắc, hấn vội quát lên:

- Dừng tay!

Những kiếm thủ áo gấm lùi về nguyên vị.

Cam Đường mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Tung không nói câu gì.

Tây Môn Tung nhìn Cam Đường chòng chọc một lúc rồi cười rộ nói:

- Bản tòa cứ tưởng ai, té ra là Thi thiếu môn chủ! Thật là may mắn.

Cam Đường hững hờ hỏi lại:

- Các hạ lấy làm lạ lắm đấy nhỉ?

- Bản tòa cũng hơi ngạc nhiên. Chẳng hay Thi thiếu chủ giá lâm tề phân đà có điều chi dạy bảo?

- Xin hỏi vì lẽ gì mà Hoàng Vạn Thông bị hạ sát?

- Cái đó chắc thiếu chủ tự biết rồi. Bất luận ở môn phái nào, kẻ khác đến nằm vùng đều bị xử trị như thế cả. Vậy bản tòa bất tất phải giải thích.

Cam Đường cứng họng vì lời nói của đối phương rất hợp lý. Trong võ lâm kỳ nhất là điều để người phái khác trà trộn vào nằm vùng dò thám. Chàng hối hận mình không suy nghĩ để đối phương nắm được đằng chuôi. Chàng đành bỏ việc đó mà nghĩ ngay đến mấy câu Lục Tú Trinh vừa nói, cần phải tra xét cho ra gốc ngọn

Tây Môn Tung đột nhiên sa sầm nét mặt hỏi bằng một giọng căm hận:

- Thiếu chủ vừa đến đây đã giết người là nghĩa làm sao?

- Có lý chứ!

- Xin nói cho bản tòa nghe.

- Lục Tú Trinh vừa nói đến mẹ con tại hạ. Tại hạ cần để y sống dạng hỏi cho vớ lẽ, nên phải giết những kẻ toan hạ sát y.

- Thiếu chủ hỏi đi!

Cam Đường quay đầu nhìn lại không khỏi sững sờ. Thất khiếu Lục Tú Trinh đều ứa máu, mục chết rồi. Chàng nhìn lại Dư Bình thì gã cũng đã tắt thở. Cái chết của hai người thiệt là thảm tuyệt nhân hoàn.

Cam Đường quay lại hỏi Tây Môn Tung:

- Phải chăng bảo chúa đã nói tại hạ không phải là cốt huyết của Võ Thánh Cam Kính Nghiêu?

Tây Môn Tung âm trầm đáp:

- Đúng thế!

- Vậy xin bảo chúa đưa bằng chứng ra.

- Bằng chứng ư?

- Phải thế chứ! Bảo chúa là đại nhân, có lý đâu lại nói quàng?

Tây Môn Tung ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Thiếu chủ theo bản tòa vào nội thất nói chuyện được chăng?

Cam Đường tự nghĩ:

- Mình cần tra xét cho rõ thân thế mình trước rồi hãy tìm cách điều tra về mấy câu nói của Lục Tú Trinh lúc sắp chết.

Chàng liền khẳng khái gạt đầu đáp:

- Được lắm!

Hai người vào ngồi đối diện trong nhà mật thất. Tây Môn Tung khôi phục lại vẻ mặt nghiêm trang. Hấn trịnh trọng nói:

- Thi thiếu chủ! Trước khi bàn đến chính đề, bản tòa mong rằng thiếu chủ trả lời thành thực mấy câu hỏi của bản tòa.

Cam Đường đã định điều tra cho ra vụ bí mật, nên chàng không e dè chi hết, nghiêm nghị đáp:

- Các hạ cứ hỏi đi!

- Điều thứ nhất là vấn đề thân thế thiếu chủ lệnh đường giải thích thế nào?

Cam Đường nghiêng rằng đáp:

- Gia mẫu không giải thích rõ ràng về vụ này.

- Lệnh đường thừa nhận rồi ư?

- Gia mẫu phủ nhận nhưng không nói rõ lý do.

- Được rồi! Vấn đề thứ hai là mối giao tình giữa bản tòa và Võ Thánh thiếu chủ có nghi ngờ gì không?

- Cái đó...

Chàng nghĩ đến Lục Tú Trinh liền tự hỏi:

- Đã là chỗ thâm giao, sao lão còn thông gian với vợ bạn?

Tây Môn Tung dường như hiểu lòng chàng, hấn lạnh lùng giục:

- Nếu thiếu chủ có lòng nghi ngờ thì cứ nói thực ra.

- Lục Tú Trinh đã là trắc thất của Võ Thánh mà hành vi của bảo chúa đối với y có điều vượt mức là nghĩa làm sao?

- Ô! Về điểm này, bản tòa xin giải thích Lục Tú Trinh nguyên là sư muội đồng môn với bản tòa. Y thoát khỏi tử kiếp đến đây nương nhờ, có lý đâu bản tòa lại khước từ được? Còn điều nọ tiếng kia thì chỉ là sự hiểu lầm.

- Hiểu lầm ư?

- Đúng thế! Để chứng minh điểm này, bản tòa không cần giấu chuyện bí mật. Thời kỳ bản tòa đóng cửa tu luyện võ công, vì không muốn để người ngoài hay biết nên mới cho tiểu tể là Vệ Võ Hùng giả trang làm bản tòa để ứng phó với tai mắt người ngoài. Lục Tú Trinh là con người bất đức, y cùng Vệ Võ Hùng có điều nọ kia. Do đó mà phát sinh điều hiểu lầm.

- Ủa!

Câu nói của Tây Môn Tung rất hợp tình lý, nhưng viện chưởng viện Thiên Oai là Trình Kỳ nằm vùng trong Ngọc Diệp Bảo lại giữ chức Hình Đường thì lời nói của y không thể giả dối được. Mặt khác Bách Độc Công Tử đã tiết lộ Vệ Võ Hùng tiên thiên khiếm khuyết mới xảy vụ Tây Môn Tố Vân xuất gia, rồi Trần Ngọc Chi gây ra màn bi kịch kia. Vậy lời nói của Tây Môn Tung có đủ tin được chăng?

Cam Đường nghĩ vậy nhưng cho đó là vấn đề không quan trọng, chàng không nói nữa, chỉ hàm hồ ừ hử một tiếng.

Tây Môn Tung lại nói:

- Vấn đề thứ ba là Võ Thánh tuy không phải cha ruột thiếu chủ nhưng cũng có công nuôi dạy...

Cam Đường đau khổ đáp:

- Về điểm này tại hạ đã rõ rồi.

- Vậy thiếu chủ có quan niệm gì đối với Võ Thánh?

- Hết lòng kính phục.

- Điều thứ tư là thiếu chủ đối với cha ruột có cảm tưởng gì?

Cam Đường run lên hỏi:

- Nhưng y là ai?

- Thiếu chủ hãy trả lời vấn đề đó trước đã.

Cam Đường cảm thấy nhục nhã vô cùng, thật khó mà mở miệng. Dù chàng là nghiệt chủng của y nhưng hành vi ấy không thể tha thứ được. Mẫu thân chàng vì đó mà bị trục xuất, chính chàng cũng phải mất mặt với đời. Chàng nghĩ vậy buột miệng đáp:

- Tại hạ căm hận y.

Tây Môn Tung gật đầu, thoáng lộ một nụ cười bí mật rồi hỏi ngay:

- Nếu có người vì trả thù cho Võ Thánh mà làm điều bất lợi cho cha ruột thiếu chủ thì thiếu chủ nghĩ sao?

Cam Đường run lên đáp:

- Tội y đáng lắm.

Tây Môn Tung vỗ tay nói:

- Thiếu chủ không hổ là con rồng trong loài người, tư tưởng siêu phàm thoát tục. Cha ruột thiếu chủ hiện ở trong Thấu Ngọc Biệt Phủ này.

Cam Đường đứng phắt dậy, lòng chàng kích động như sóng cồn. Người chàng run bần bật, ngập ngừng hỏi:

- Y... ở trong Thấu Ngọc Biệt Phủ này ư?

- Đúng thế!

- Y là ai?

- Lát nữa thiếu chủ sẽ rõ.
- Tại hạ...
- Thi thiếu chủ hãy bớt nóng nảy. Bản tòa chưa nói hết...
- Xin bảo chúa nói đi!
- Lệnh tôn không phải là khách của bản tòa mà là...
- Là gì?
- Tên tù bị giam trong cũi.

Cam Đường lão đảo suýt nữa ngã xuống. Chàng không tự biết cảm giác mình ra thế nào nữa. Thật là một cảm giác hỗn loạn, kích động.

Tây Môn Tung nghiêm sắc mặt nói:

- Bản tòa là bạn thân giao với Võ Thánh, bất đắc dĩ phải giám thị y. Nếu thiếu chủ cho hành động của bản tòa là trái thì bản tòa cam chịu hậu quả.

Cam Đường cố nén xúc động, mặt chàng xám xanh nói:

- Tại hạ muốn gặp y.

Tây Môn Tung chăm chú nhìn Cam Đường nói:

- Thi thiếu chủ! Bản tòa muốn biết trước thiếu chủ có hành động gì?
- Tại hạ... chỉ muốn gặp y.
- Giả tử thiếu chủ muốn cứu y thoát khỏi lao lung...

Cam Đường nghiêng răng ngắt lời:

- Tại hạ chỉ muốn gặp y, ngoài ra không có ý gì khác cả.
- Vậy thì được! Xin thiếu chủ chờ một chút để bản tòa sắp đặt đã.

Tây Môn Tung nói xong mở cửa đi ra.

Cam Đường ruột rối như mớ bòng bong. Chàng không biết gặp cha ruột rồi sẽ nói sao? Cuộc gặp gỡ này có ý nghĩa gì không? Y đã làm việc vô sỉ gây nên tội ác, gieo thành nghiệt quả mà không phải chịu trách nhiệm gì ư?

Chàng cảm hận lắm lắm:

- Phá hoại danh tiết của người, làm tan nát gia đình người là tội đáng chết!

Ý niệm về cái chết đã nảy ra trong đầu óc Cam Đường. Cái chết là hết. Ngày nay là ngày kết thúc mọi sự...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ với những ý niệm đau lòng khôn tả thì một tên võ sĩ áo gấm đẩy cửa bước vào, khoanh tay thi lễ nói:

- Vâng mệnh tể bảo chúa mời các hạ đi theo.
- Quý bảo chúa đâu?
- Tể bảo chúa đã sắp đặt xong xuôi, mời các hạ xuống địa lao và xin cáo lỗi người không tiện đi với các hạ. Mong các hạ hiểu cho.
- Được rồi! Xin võ sĩ dẫn đường.

Cam Đường theo tên võ sĩ áo gấm ra khỏi nhà mật thất đi quanh co mấy dãy hành lang. Lúc này trời đã sáng rõ. Chàng nhìn thấy cách bố trí trong biệt phủ này cực kỳ xa xỉ chẳng kém gì một phủ đệ vương công.

Cam Đường vừa chuyển vào trong đường hầm thì một người đàn bà áo đen đi lướt qua bên mình chàng.

o O o